

Arrest

nr. 237 000 van 16 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 25 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

3.3. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat (i) de door verzoekers aangehaalde problemen met hun vader vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie, (ii) verzoekers niet hebben aangetoond dat zij voor deze problemen met hun vader geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Servië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten, en (iii) de algemene (veiligheids)situatie in Zuid-Servië op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees voor vervolging en evenmin van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van loutere veronderstellingen, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit,

het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoekers aangegeven redenen om hun land te verlaten, zijnde problemen met hun vader door het feit dat zij hun vader weigerden geld te geven om te drinken en te gokken, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. De commissaris-generaal heeft aldus terecht geoordeeld dat verzoekers problemen niet vallen onder voormelde criteria gezien hun problemen louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

Verder blijkt uit de bestreden beslissingen en de gegevens vevat in het administratief dossier dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen met hun vader, of bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Servië, geen of onvoldoende beroep konden of zullen kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Het betoog in voorliggend verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoekers aangehaalde informatie is immers minder actueel dan de informatie waarop de analyse van de in Servië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden is gesteund, namelijk de COI Focus "Servië: Algemene situatie" van 14 augustus 2018. Verzoekers slagen er dan ook niet in aan te tonen dat de informatie waarnaar gerefereerd in de bestreden beslissing niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bovendien dient benadrukt dat verzoekers zich nooit effectief naar het politiekantoor hebben begeven om klacht in te dienen (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker van 17 juni 2019, p. 10; notities persoonlijk onderhoud tweede verzoeker van 17 juni 2019, p. 9). Zoals blijkt uit de pertinente vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing, en die niet door verzoekers op afdoende wijze worden weerlegd nu zij zich louter beperken tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, brengen verzoekers hiertoe geen verschoningsgronden aan. Het doel van een klacht bij de politie is nochtans het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Verzoekster toont niet aan dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Verzoekers stellen te betreuren dat er geen enkele informatie aan het administratief dossier gevoegd wordt betreffende de kwestie van de toegang tot de bescherming van de autoriteiten voor de Albanese minderheid in Servië, doch uit de informatie waarop de analyse van de in Servië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden is gesteund, namelijk de COI Focus "Servië: Algemene situatie" van 14 augustus 2018, blijkt duidelijk dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de algemene situatie in de regio Zuid-Servië, blijkt uit voormelde COI Focus dat dat deze regio inderdaad te kampen heeft met een doorgedreven militarisering. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande als volgt: "Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. U heeft zulks evenwel niet aannemelijk gemaakt. De door u aangehaalde feiten – u zou vorig jaar, op drie maanden tijd, driemaal door de politie zijn tegengehouden, meegenomen naar het politiekantoor en uitgelachen zijn waarna u vervolgens na twee à drie uren werd vrijgelaten (CGVS, p. 5-6) – kunnen bezwaarlijk als voldoende ernstig worden beschouwd om te spreken van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of van ernstige schade.

De algemene situatie in uw regio van herkomst is evenmin van dien aard dat er zonder meer sprake kan zijn

van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. In dit verband kan worden opgemerkt dat de veiligheidssituatie in de Preshevë-vallei de afgelopen jaren over het algemeen rustig en stabiel is gebleven, enkele uitzonderlijke incidenten niet te na gesproken die de spanningen tussen de etnisch Albanese bevolking en de Servische overheid deden oplopen."

Verzoekers houden tot slot voor dat de COI Focus "Servië: Veiligheidssituatie van de etnische Albanen in de Preseco-vallei" van 21 februari 2014 gevoegd in het administratief dossier niet leesbaar is en voegen ter staving hiervan een onleesbare versie van voormelde COI bij hun verzoekschrift. Uit nazicht in het administratief dossier blijkt echter dat voormelde COI gevoegd aan het administratief dossier niet dezelfde onleesbare versie betreft als hetgeen verzoekers bijbrengen, maar integendeel wel degelijk duidelijk leesbaar is.

Verzoekers hun kritiek mist derhalve elke ernst en feitelijke grondslag. Daarenboven gaan verzoekers er met hun verweer aan voorbij dat de in de bestreden beslissing gedane veiligheidsanalyse met betrekking tot de algemene situatie in de regio Zuid-Servië, steunt op de meer recente COI Focus "Servië: Algemene situatie" van 14 augustus 2018 waarnaar tevens in de bestreden beslissing gerefereerd wordt.

Verzoekers brengen verder geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de situatie in Zuid-Servië voor hen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie kan evenmin blijken dat er in Servië actueel een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben de verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben de verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. De Raad stelt in voorliggende zaak vooreerst vast dat verzoekende partijen in de pleitnota van 25 mei 2020 stellen te verwijzen naar de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift en bepaalde argumenten zoals uiteengezet in het verzoekschrift summier hernemen. Daar verzoekende partijen in de pleitnota geen repliek formuleren op de in de beschikking van 28 januari 2020 opgenomen grond, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

3.2. Daarnaast voeren verzoekende partijen in de pleitnota aan dat hun rechten van verdediging worden beperkt door de procedurele veranderingen voorzien in voormeld machtenbesluit en door deze buitensporige korte termijnen. Ze wijzen er tevens op dat de zittingen hernamen vanaf 18 mei 2020 waardoor er in dit geval geen sprake is van overmacht wat het beroep op een bijzondere behandeling zou kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partijen met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partijen de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij wilden mondeling uiteenzetten, zodat hun recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, hebben verzoekende partijen niettemin het recht hun argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Waar verzoekende partijen de "*buitensporige korte termijnen*" aankaarten zoals voorzien in voormeld machtenbesluit, wijst de Raad erop dat de termijn om na de verzending van de beschikking een pleitnota in te dienen, 15 dagen is (artikel 3, zesde lid van voormeld bijzondere machtenbesluit). Eenzelfde termijn dus zoals bepaald in artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet om te vragen te worden gehoord.

Wat betreft het argument dat de hoorzittingen van de Raad sinds 19 mei 2020 zijn hervat, doet dit niet af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden als gevolg van de beschermende maatregelen die zijn opgelegd door de pandemie van COVID-19 en dat zij niet kunnen garanderen dat partijen het recht hebben om hun zaak binnen een redelijke termijn te horen.

Dit is echter ook een van de dimensies van het recht op een effectief rechtsmiddel en toegang tot een onpartijdige rechter dat wordt gegarandeerd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS